

İnsanî Oluşum (Antropolojik Kaos) Araştırmalarına ve “İnisiyasyon” Seçilimine İndekslenmeyen Bilim, İnsanlığa Rehberlik Edemez; Hatta, Kapitalistlerin -Kıyâmet Yolundaki- Güdüm Aracı (Üvendire'si) Hâline Gelir.

Bilimsel çalışmalar ve bilim adamları, “insan” oluşumunun bilincine varılmasıyla, ve “insan seçme yetiştirme (inisiyasyon)” sistematığının kuruluşuyla birlikte özgürleşebilir, ve de insanlığı kendi mecrâsında, ilerleten bir güç veya dinamik hâline gelebilir ancak... Bu, Antropolojik Kozmos'taki (İnsanlık Âlemi'ndeki) bütün ilişki (relâsyon) ve kuruluşların (enstitüsyonların), Antropolojik Kaos adındaki yaratıcı “modül (çekirdek)” uyarınca ve/veya dinamikleriyle idrak edilip gerçekleştirilmesi, ve de giderek, Antropolojik Kozmos'la (hatta biyolojik ve fizikî kozmoslarla da) Antropolojik Kaos'un, “feed-back” etkileşimine sokulması demektir aynı zamanda... Çünkü meselâ, bir “estetik” kavramı bile, “görünüş” değil, -insanın sayma (ritm) ve sıralama melekelerinin sağlığıyla (rakikliğiyle) belirlenen veya netlik kazanan- “görüş” anlamını taşımaktadır. Ve de, sayma, sıralama melekelerinin -bir şekilde- bozulmasıyla insanlar, “halüsinasyon” denilen “görüş bozukluğu”na uğramaktadırlar. Kaldı ki, mağara resimleri üzerine yapılan araştırmalarda, Taş Devri insanların daima halüsinasyon gördükleri, yani devamlı olarak Antropolojik Kaos'ta (Alacakaranlık Kuşağı'nda veya Panteist Zon'da) yaşadıkları, -resimlerinin üzerine yıldız gibi figürler serpiştirmelerinden yola çıkılarak- laboratuvar deneyleriyle ispatlanmıştır... Yâni demek ki insanlar, melekelerini güçlendirip kendilerini bildikçe (bilinçlendikçe), veya kendilerine geldikçe (dirildikçe), çevrelerini veya içinde buldukları kozmosları daha doğru idrak edebilmektedirler... Yahut da, diğer bir deyişle, sayma-sıralama melekelerine dayanan insan idrâkı (ve/veya bilinci), meselâ mikrokozmos fizikî âlemi “dalgalı tânecek”, -sanal- matematiksel âlemi de “iyi sıralanmış elemanlar” şeklinde anlayıp oluşturmakta, ve karşılıklı etkileşerek geliştirmektedir. Yâni biz, sayma(ritm) ve sıralama melekelerimiz sâyesinde maddî âlemin temel unsurunu, “dalgalı-tanecik” olarak okumakta (idrak etmekte), sonra da o “dalgalı-tanecik” fenomeniyile etkileşmekteyiz. Ve aynı zamanda, sayma (ritm) melekemiz vâsıtasıyla, elemanları iyi sıralanmış bir -matematiksel- sanal âlem yaratıp, onun hükümlerine veya yasalarına da -ister istemez- uymaktayız. **Yâni son zamanlarda vülgarize edilen “Kuantum Teorisi” anlatımlarına göre ifâde etmek gerekirse, gözlemlenen dış âlem gözlemciyi, gözlemci de dış âlemi etkilemektedir; ve apriori var olup devinen bir “obje” ile, durağan (sâbit) bir “suje” veya “gözlemci” -kategorik- ayrımı, sözkonusu değildir artık...** O halde şâyet, Kâinât'ın evrilmesinde inisiyatif almış olan bir irâde veya “inisiyatör” varsa, o da insandır (insanlık'tır); ki dolayısıyla de, daima, bedenî (sayma) ve aklı (sıralama) melekelerinin “feed-back” şeklinde etkileşimi yoluyla, kendini geliştirmesi gerekmektedir; Kâinât'ı da geliştirmek ve dönüştürmek üzere... Aksi halde, “insanlaşma irâdesi” veya “insânî bilinç ve irâde” şeklinde uç vermiş olan “total devinim irâdesi”, tam ters bir rotaya girerek kendi kendini ifnâ edecek demektir; ki bu da, bir bakıma Tanrı'nın intiharı anlamına gelmekle, abes bir düşünce olmaktadır... Onun için, insan seçiliminden ve/veya meleke gücünden bağımsız olarak ortaya çıkan/çıkarılan görüşler, çok defa **“Şeytan'ın gör dediği”** cinsten, veya bir **“galat-ı rûyet”** tir aslında... Ve bundan dolayı, “insan seçilimi” sistematığından yoksun bir “bilim” anlayışı da, geleneksel (tanrı-kral'lar zamanından bakiyye) “tapınma ve itaat” kültü (dinler) baz alınarak uydurulan -Kapitalizm gibi- birçok ideolojinin “güdüm aracı” hâline gelmiştir; ve gelmektedir... Meselâ, tazminat ve kredilerle desteklenen **“doğurma (üreme) özgürlüğü”** ile **“tüketim ekonomisi”** Dünya'yı mahva sürüklerken, “bilim adamı” geçinenlerin hâlâ mâlûm (veya ısmarlanmış) spesifik konularda uzmanlık yapmaları, “âlim”lik sıfatıyla uzlaştırılmayacak bir aymazlık, ve hatta -ironik bir şekilde- cehâlet örneğidir. Çünkü uzmanların çabaları, **“binilen dalı kesmek”** gibi bir anlama gelmektedir çok defa... Bu durum, bilim adamlarının hâlâ, “majesteleri”nin bilgini veya kâşifi karakterini muhâfaza ettiklerini, ve özgürleşemediklerini göstermektedir. Ki zâten, daha güzel (iyi ve çok anlamında) beslenip daha güzel üremekten başka bir şey düşünmeyen çoğunluk tarafından seçilen politikacıların, geleneksel düşüncelere mahkûm “majesteleri”nden tek farkı da, “soysuz” olmaları, ve dolayısıyla kitleleri geleneksel (beslenme ve üremeyle ilgili) tüketime daha fazla özendirecek kadar “açgözlü”lük hâlet-i rûhiyesi içinde bulunmalarıdır. Ve onun için de, “Kapital” hazretleri indinde, daha fazla tercihe şâyan olmalarıdır... İşte ondan dolayıdır ki, bugün de hükümetlerin kontrolü dışında, -bilim üzerine yapılan çok soyut çalışmalar ve tesâdüfî buluşlardan sarfınazar- fikir olarak ancak devrimci veya anarşizan felsefe ve ideolojiler üretilebilmektedir. O halde bugün, hükümetlerin kontrolü dışında, -iç disipline (metodoloji'ye) sâhip- bilimsel çalışmalar bile gerçekleştirilemezken, nasıl oluyor da, serbestçe fikir ve tavır geliştirdikleri iddiasına sâhip NGO adıyla bir

takım legal kuruluşlar ortaya çıkabiliyor?... İşte buna -ancak- soytarılık denir!.. Çünkü meselâ, ciddi bir soruna parmak bastıkları iddiasını taşıyan çevrecilerin fikirlerini ve aktivitelerini bile gözönüne alsak, onları dahî tek bir soru ile “deşifre” etmek mümkündür: **Tüketim ve üreme yarışı -geleneksel olarak- başlıca kişilik ispâtı ve statü belirleme yolu sayılırken, ve üstelik de bu yarış, kapitalistler tarafından teşvik edilirken, nasıl engelleyebilirsiniz ki çevrenin bozulmasını?!.. Yaptığınız “dostlar alışveriş’de görsün” kabîlinden bir eyyamcılık değil mi?!..** Aslında, Dünya’nın bugünkü durumu, batmakta olan bir gemide, gemi personelinin hâlâ kendi -rutin- meslekî uğraşlarına devam ettiklerini gösteren bir “aymazlık komedisi” arz etmektedir... Ve böyle bir gemideki “kaptan” profili de, küçüklüğünden beri kaptan olmayı (toplum yönetmeyi) hayâl ederek yetişmiş (yetiştirilmiş) biri olduğu için, batan geminin seren direğine tırmanırken bile herşeyin normal olduğunu anons ederek statüsünü korumaya çalışan bir “azıllı kariyerist politikacı” tipi olarak çizilebilir herhalde... Ama buna rağmen, sözkonusu âlimler (!), insanlığın bu “mahva gidiş” sürecindeki disiplini sağlayan, yâni düzenli bir “toplu intihar” olayını koordine ve organize eden, geleneksel “tapınma-itaat” kültürüne -yâni dinlere- dahî ses çıkarmamaktadırlar. **Halbuki bilim adamlarının artık, bu arkaik inançları çürütmeleri, ve de dinsel ideolojilerin yayılmasını önlemeleri gerekir.** Çünkü, güçlü devletler kurmuş büyük bir insan popülasyonu -aralarında bâzı tapınma ve fetiş farklılıkları olsa da- tek bir Tanrı mitos’una inanmakta, ve o mitos da, “kelâm-ı kadîm” kitaplarında insanlara, **“alabildiğine üreyin (çoğalın), ve Dünya’ya yayılın”** şeklinde sâbit (dogmatik) hedefler göstermektedir. Ama bununla birlikte, “kıyâmet” denilen günde, insanlığın varlığına son vereceğini de ifâde etmektedir. Yâni bir bakıma, ilk “tanrı-kral”lardan beri süregelen “tapınma kültürü”nü, “din” adı altında ideolojileştirenler (peygamberler), kurdukları düşünce sisteminin antagonist (çıkamaz) olduğunu peşinen kabul etmiş veya hissetmiş gibidirler. Ama buna rağmen yine de, -doktrinlerini dâimî geçerli kılabilmek üzere- insanların beynini yıkamak için, fikirlerine inananlara, Tanrı nâmına, bir metafizik “öbür dünya”da ebedî hayat vaad etmişlerdir. Yâni dinlerdeki metafizik “öbür dünya” varsayımı, -hiç gereği yokken- çocukça bir saflıkla uydurulmuş bir kurgu değildir. İnsâniyeti, “kıyâmet” gibi bir “katastrofik son”a sürükleyen bir “antagonizma”nın, ört-bas edilmesi için yapılmış bir perdeleme veya bir illüzyondur bu kurgu... Zâten “şeytan” figürü de, “insan-tanrı” dualitesinin yarattığı “çifte irâde” antagonizmasını tevil etmek -daha doğrusu “kıvırtmak”- için vaz edilmiş bir ek parametre veya fonksiyondan başka bir şey değildir aslında... Ama bu demek değildir ki, peygamberler bu kurguyu haince bir emel için yapmışlardır; ve de samimiyetlerine veya mâsûmiyetlerine bir “halel” gelmiştir... Bu uydurmacılığın mücbir sebebi, o zamanlarda hem -her türlü ilerleme veya gelişmenin baş âmili olan- “diyalektik çelişki”nin bilinmemesi, hem de “sonsuz” kavramının henüz “zihnî havsala”ya sığdırılamamış olmasıdır. Çünkü o zamanlarda, “tabusal çekince”ler ile “içgüdüsel arzu”lar arasındaki -diyalektik- çelişkinin, “ritm melekesi” kaynaklı “irâde” vâsıtasıyla, belli bir uzanımdaki “gidiş-geliş” periyodu şeklinde idâre edilmesiyle ilerlenebileceği (gelişilebileceği) husûsu idrak ve formüle edilemiyordu. Ve onun için de, içgüdüsel arzular, **“karârı tanrısal ihsan, aşırısı ise şeytânî günah”** gibi ifâdelerle, -her türlü hileye açık- gâyet indî (subjektif) bir şekilde değerlendirilmeye çalışılıyordu... Bununla beraber, yine aynı zamanlarda, ne sonsuz dizilerin limitleri hesaplanabiliyor, ne de entegral hesap biliniyordu; ve hatta o yüzden, **“bir KOŞU müsâbakasında, yarışa biraz geriden başlayan bir tavşan, rakibi olan kaplumbağ’ı hiçbir zaman geçemez”** şeklindeki garip iddiaların -teorik olarak mâkûl ve mantıkî görünen- matematiksel ispatları yapılıyordu (Zenon Problemi)... Dolayısıyla de, ancak sonsuz diziler (seriler) ve bunların “limit” problemleri ile anlamlandırılıp anlaşılabilen Fizikî Kaos veya “mikrokozmos” kavramı yerine, “bilinç dışı” anlamına da gelen “boşluk” mev’hûmu kullanılıyordu. Ki buna mümâsil olarak, zamanlar üstü “Antropolojik Mikrokozmos veya Kaos (yâni Panteist Zon)” da, bugünkü -yaşayan- toplumdan kategorik farklı bir metafizik “öbür dünya” olarak kurgulanıyordu. Ve onun için de, insanlardaki “ölümsüzlük hissi ve özlemi”nin tatmîni gerektiğinde, ister istemez insanların idrak sınırının dışındaki veya “boşluk”taki “metafizik” alanlara atıflar ve göndermeler yapılıyor, dolayısıyla de bu boşluklar, -insanları itaatkâr tutmaya mâtuf olarak- hoşâ gidecek veya korku yaratacak türlü türlü hayallerle (meleklerle, şeytanlarla vs.) dolduruluyordu. Halbuki artık, hem fizikî boşluk diye bir şeyin olmadığı (matematikte de, buna mümâsil “0” veya “null-set” gibi sembolik kavramların gâyet anlamlı olduğu) anlaşılıp, hem de insan bilincinin ölümsüzlüğü, veya -zamanın durduğu- transandantal limit (veya tanrısal eşik) aşamasına kadar teşkil ettiği (edeceği) gelişme dizisinin sonsuzluğu, gâyet iyi anlaşılacakla, metafizik bir “öbür dünya” kavramı, abes kaçmaktadır... Yâni aslında, fizikî veya geometrik “mekân” kavramı, “hareket”in bir fonksiyonudur. Hareket kavramı ise, en soyut olarak, “dalgalı tanecik” şeklinde tanımlanmaktadır ki, dolayısıyla de **“mekân varsa, orada mutlaka bazı -momentum veya enerji anlamında- tanecikler de vardır”** hükmü veya kânunu ortaya çıkmaktadır. Ve onun için de, “boş

mekân” veya “fizik ötesi” kavramlarının, bilgi eksikliğinden kaynaklanan mantık dışı bir “uydurmasyon” olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Şaşmaz (veya tanrısal) bir doğruluğa sâhip olduğunu -bir sürü deney ve sağlamalarla- anlamış bulunduğumuz Matematiksel (simgesel) Mantık bize bunu göstermektedir. Gözümüzün gördükleriyle bir benzerlik veya analogi kurmakta güçlük çekmemiz, matematiksel görüşümüzün değil, -dar bir “tayf” aralığında işlevli olan- göz görüşümüzün eksikliğinden ve de “subjektivite”sinden kaynaklanmaktadır... **Yâni demek ki, düşünülmesi veya kafa yorulması gereken esas mesele, “mevcûdât” bütünlüğünün (veya vahdetinin) devinim ve değişim yasalarını bulmak iken, hâlâ “mevcûdât”ın dışında bir boşluk vehmedip, maddi (fizikî) âlemin, bu -fizik ötesi- boşlukta oturan muhayyel varlıklar (tanrılar, melekler, cinler, şeytanlar vs.) tarafından imâl edilip yönetildiği şeklindeki -dinsel- kurgular üzerine fikir yürütmek, “abesle iştigâl”den de öte, düpedüz saçmalamak demektir artık...** Ama ne var ki, bu teorik doğrular, büyük bir çoğunluk tarafından maalesef anlaşılamamakta, ve üstelik bunların hayata geçirilmesi (veya gerçekleştirilmesi), dinlerin kitlelere empoze etmiş olduğu ve hâlâ da -Kapitalizm'in desteğiyle- pompaladığı “insânî hayat” nass'ları (“değişmez doğru”ları) tarafından engellenmektedir. Hatta bu kafadakiler, “ağızlarından ve cinsel organlarından aldıkları hazzları çeşitlendirip çeşni'lendirerek bol bol yiyip içip üremek” şeklindeki biyolojik (hayvânî) yaşam amaçlarından (alışkanlıklarından veya şartlanmışlıklarından) ödün vermektense, -dinlerin öngördüğü- “Kıyâmet” felâketiyle Dünya'nın batmasını bile, gâyet mâkul ve mantıklı görüp yeğlemektedirler. Kaldı ki, beyinlerinin -yıkılarak yeniden yüklenmiş olan- alt katmanlarında, “tanrı” mit'ine karşı yapılacak bir takım tapınma ve yakınma etkinliğinden sonra, metafizik bir âlemde sonsuza kadar yaşayabilecekleri (!) dogmasını taşımakla, ölümsüzlüğe de kolayca ulaşabileceklerine inanmaktadırlar. Ve onun için de, bu Dünya'da yaşarken, Tanrı'larının onlara -bütün hayvanlara yaptığı gibi- ihsan buyurmuş olduğu hayvânî hazlardan âzamî şekilde nasiplenmeyi, hayatın başlıca kazancı (!) ve gâyesi olarak görmekteirler; gerçek bir “Tanrısal ihsan” olan akıl ve bilinç'lerinden yeme (kayba uğrama) pahasına... **Halbuki, kalıcı ve ölümsüz olan insanlık bilincidir; ve bireyler de, bu bilincin gelişimine yaptıkları katkıyla orantılı olarak ölümsüzlüğe ulaşır ve anılarda yaşarlar.** İnsanlığın “bilinçlenme” dizisinin sonunda ulaşacağı -mutasavver- ideal (tanrısal) bilinç ise, tek ve mutlaktır; ki o “transandant nokta”da da artık, kişiliklerden söz edilemez. Nitekim daha şimdiden (iletişim araçlarının geldiği bu gelişme aşamasında bile), kişisel düşünce ve sır diye bir şeyin kalmadığı, kişiliğin ancak, öncelik veya inisiyatif almak anlamıyla temâyüz edebildiği açıkça görülüp anlaşılabilir... Yâni binlerce yıl süresince (tanrı-kral'lardan beri) yıkanmış beyinlerin katılımıyla, ve de herkesin “eşdeğer oy”a sâhip olduğu seçimlerle, gerçekleştirilen Demokratik Yönetim'ler, -düzenli ve tefrîci bir şekilde mahvolmaya gidiş anlamını taşıdığından- insanlığa haramdır artık... Onun için, herşeyden önce insanların kafasını dogmalardan temizlemek, veya kafasını dogmalardan temizleyebilen insanların -inisiyasyon- seçimini gerçekleştirmek gerekmektedir artık... Ve bunun sonucu olarak da ortaya, insanca yaşama kriterleri (ve yarışı) koymak veya çıkarmak lâzımdır; ki bu işte, en büyük sorumluluk ve görev de bilim adamlarına düşmektedir. Ve onun için de, eyyamcı-slogancı NGO'lar veya Sivil Toplum Kuruluşları yerine, **Sivil (Bağımsız) Bilim Adamları** kuruluşunun ikâme edilmesi, gerek bir şart hâline gelmektedir. Ki bu müessese de giderek, Ortaçağ bakiyyesi “Üniversite”nin -saltanatına son verip- yerine geçebilsin... Ve böylece de, seks fetişlerinin ve uyananlarının, beslenme çeşnilerinin özendirilmediği, ve bu tür tüketimlerin statü göstergesi sayılmadığı bir Dünya'da, adam olma ve insanî değerler yaratma yarışına (rekâbetine değil, sıralanmasına) girmiş insanlar ve toplumlar arasında, bütün savaş biçimleri anlamını yitirip ortadan kalkabilsin...

NASIL VE NEREDEN BAŞLANABİLİR?!..

Bugün, herhangi bir -ortaboy- ülkedeki herhangi bir kurucu irâde, Kapitalizm'in negasyon (tasfiye) sürecini gâyet mâkul ve mantıklı bir şekilde başlatabilir aslında... Ve üstelik, insanlığın, gayri insânî bir düzene baş kaldırması anlamına gelecek olan bu başlangıçta, kan dökmek bile -bütün kanlı rekâbetlerin önlenmesi sonucunu doğuracağından dolayı- mubah sayılabilir... Bilindiği gibi rekâbet, “kurnazlık” becerisini gerektirir. Refleksif tenbihlerle rakibi -kendi çıkarına kullanmak üzere- etkileme (ve etkileşme) olayı demek olan “kurnazlık” becerisi ise, bilimsel mantıkî disiplini ve objektif (nesnel) görüşü, dolayısıyla de -bunların temeli olan- melekeleri bozar. Ve böylece de -sayma (ritm) ve sıralama melekelerinden mütevellid olan- irâdenin gücünü kırarak, onun, fizyolojik ve nörolojik dengeler ile metabolizma süreçlerinin ve de immün sisteminin üzerindeki kontrolünü zaafa uğratar. Ki bu şekilde de, bünyenin her

türlü hastalığa ve telkinlere açık ve edilgen bir hâle gelmesine yol açılmış olunur... Bütün bu risklerin göze alınmasıyla girilen bir rekâbet mücadelesi sonunda, elde edilebilecek ödül ise, -son tahlilde- üreme ve beslenme organları vâsıtasıyla alınacak biyolojik (hayvânî) bir haz'dan başka bir şey değildir aslında... Ve üstelik o hazlar da yine, melekelerin bozulmasına sebep olmaktadırlar... Yâni demek ki insanlar -bugünkü "kapitalist" düzende- bir kariyer ve/veya toplumsal statü elde edebilmek için, diğer insanlarla rekâbete girmek sûretiyle meleke güçlerini (irâdelerini) zayıflatmakta, ama başarıya ulaştıktan sonra da, kazanmış oldukları toplumsal statünün gereği (göstergesi) olarak, yine melekeler (ve akla) ziyan veren -seksle ve tıkmayla ilgili- hayvânî hazlarla tatmin olmaya (daha doğrusu tatminli görünmeye) çalışmaktadırlar. Ve hatta ayrıca, bu yolda edindikleri -cinsel fetişizmle ve çeşnicilikle ilgili- huysal alışkanlıklarını, birer statü göstergesi olarak kabul ettirmek üzere, biribirleriyle "nisbet (komşu çatlatma)" yarışı veya çekişmesi içine de girmektedirler. Ve üstelik, bu dejenerasyon yarışında, sanatsal etkinlik ve eserleri de müptezelleştirerek, ambalaj (kamufraj) olarak kullanmaktadırlar... **Akla ziyan bir etkinlik (mücâdele) tarzıyla elde edilen başarıyı (!) kutlamak için, yine akla ziyân bir çaba olan, "hayvânî hazlara doymak" için uğraşmak, ve üstelik de bunu övünme vesilesi hâline getirmeye çalışmak kadar salakça bir ideolojik saplantı olamaz herhalde...** Ki nitekim bu saplantı yüzünden insanlar, en sonunda tamamen irâdesiz (veya ruhsuz) kalan bedenlerini, ya, bir "Tanrı (Allah)" mitine atfen çalışan din simsarlarına, ya da "doktor (hekim)" kisveli baytarlara teslim etmektedirler; âhır ömürlerinde, "hasta" olarak da, Kapitalizm'in değirmenine su taşımak üzere... O halde demek ki, akıllı bir birey'in, başkalarıyla rekâbete girmemesi, veya olabildiğince rekâbetten kaçınması -dolayısıyla de kapitalist olmaması- iktiza etmektedir. Zira bir "rekabet" çekişmesinde, gâlip gelirse dahî yara alınmakta, veya -irâde, ferâset, basîret zaafiyetine uğramakla birlikte- sakatlanılmaktadır. Onun için, bir bilim adamının, bilimsel çalışmalarında bile -kariyer endişesiyle de olsa- rekâbete girmesi, objektifliğini veya "teorik bakış" perspektifini kaybetme anlamında bir nakisedir... Yâni akıllı bir birey, hayâtî bir zorunluluk ve nihâyî bir hesaplaşma sözkonusu olmadıkça hiç kimseyle rekâbete girmez, ve kimseye karşı husûmet gütmez demektir bu; aynı zamanda... Çünkü, adam olanlar için, ve de doğru dürüst bir toplumsal düzen için, sâdece insanların kendi kendileriyle yarışmaları, yâni daima kendilerini (yaptıklarını) aşmaya çalışmaları sözkonusu olabilir. **Fiilen ve doğal (yaftasız) bir şekilde "anti-kapitalist" olan böyle insanlar her toplumda vardır; toplumdaki melekî titreşimi (ve rezonansı) idâme ettiren, ve de kohezyonu (iç çekim'i) sürdüren odaklar veya mihraklar olarak...** Zira Kapitalizm, "insanlaşma" sürecinin (zon'unun) ürünü bir öğretî değil, "tanrı-kral"ların hânedan oluşturması ve "para"nın tedâvüle girmesinden sonra ortaya çıkmış olan, ve de uygarlıkta yarattığı "iniş-çıkış"larla birlikte insan formasyonunu bozan, bir "anakronik ideoloji"nin adıdır. Ki nitekim, hiçbir devlet Kapitalizm ideolojisinden kaynaklanan bir "seçilim sistematiği" ile kurulmadığı gibi, pek çok devlet de, "kapitalist rekâbet"in yarattığı menfî seçim yüzünden batmıştır.. **Onun için toplumlar var oldukça, "insan" nümûnesi birey'ler de mevcut olacaklar, ve de yeni devletlerin kuruluşunda veya reformasyonunda öncülük yapacaklardır...** Herkes böyle insanlara saygı duyar ama bu, renksiz, kokusuz, tadsız "su"ya duyulan bir saygı gibidir; hiç önemsenmeden ve de kıymeti bilinmeden... Halbuki bu insanlar, toplumu ayakta (diri) tutabilmek ve/veya insânî değerlerin geçerliliğini koruyabilmek için, "kozmetik emek" anlamında büyük emek verirler topluma... Meselâ bu insanlar, "metâ" anlamında hiçbir iş yapmasalar da, çevrelerindeki -rekâbet mâlûlu ve/veya bağımlısı- "şeker"li, "tansiyon"lu, şizofrenik ve de genel olarak psikopat denilen insanlarla olan temaslarında, onlara uyup (onlarla rekâbet veya "alış-veriş" ilişkilerine girip) yaralanmamak, ve hatta onların fizyolojik, psikolojik ve mental dengelerini tashih etmek veya onları çevrelerinden suhûletle uzaklaştırmak üzere öyle bir ceht göstermek zorunda kalırlar ki, böyle bir "kozmetik emek", bir toplum -hayatı- için, her türlü "iş" emeğinden daha kıymetlidir... Onun için, bu insanların değeri ancak, kurulu düzenlerin çöktüğü, mevcut kariyer ve "statü"lerin anlamını yitirdiği kaotik durumlarda açıkça ortaya çıkar ve anlaşılır; yeni kozmos'ların (düzenlerin) kuruluşunda öncülük (inisiyatörlük) yapmaları şeklinde... Nitekim 13.Yüzyıl kaosundan çıkışta, kurucu önderlerden **Otman Gâzi** ve oğlu **Orhan Gâzi**, o zamanlarda özellikle "baba" veya "abdal" adlarıyla anılan, ve genel olarak "deli-veli"ler denilen bu inisiyatör insanlardan çok yararlanmışlardır; ve de onları, zamanın âlimleriyle, "düşünce-davranış" etkimesine (feed-back etkileşimine) sokmak sûretiyle toplumsal ve fikrî sistematiğin içine almayı başarmışlardır. Bu başarı o kadar büyük ve cihanşümûl olmuştur ki, ebedî olarak görülen Roma İmp. Düzeni'ne bile son vermiştir. Zira Roma'nın -en az 1500 yıllık tecrübeye sâhip- kurnaz idârecileri ve bezirgânları ile, o zamana kadar hiç kimse (Araplar dahî) rekâbet edememişti; ama "deli-veli"lerin, kurnazlık nedir bilmeyen, -sâdece öğrenmek ve keşf etmek için can atan- sâfiyâne davranış ve ilişkileri karşısında barınmadı, o idâreci ve bezirgânlar... Ve dolayısıyla de, tabanlarını (dayandıkları halkları), "deli-veli"lere kaptırdılar... Çevreleriyle hiçbir şekilde refleksif (rekabetçi) etkileşime girmeyen

bizim bu “deli-veli”ler, -dinsel ve mistik terminolojilerinden, döğüş tekniklerinden sarfinazar-Uzakdoğ'u'nun “Kung-Fu” Tzu (usta)'larına benzerler aslında... Bizim, “deli-veli”lerimizi güncelleyerek popüleriize etmemize engel olan tek etken, yine gericiliktir, dindir; yâni tarihte büyük roller oynamış ve mârifetler göstermiş aktivistleri bile “mistik”leştirerek, Allah nâmına sömüren “tapınma-itaat kültü”dür...

Bütün bu mülâhazalardan sonra kolayca anlaşılabilir ki, bir ülkede, kurucu (veya reformatör) bir iktidar çıkıp da, o ülkenin 65-70 yaşları -gibi bir limit'in- üzerindeki, fizyolojik, nörolojik, kardiyolojik, psikiatrik, psikolojik ve de immünolojik bakımlardan âraz ve ameliyat izi taşımayan insanların yararlanmayı başardığı taktirde, o ülkenin öncülüğünde bütün insanlık doğru, düzgün bir ilerleme yoluna (ulûhiyet yoluna) girecektir. Çünkü, “insanlık” bilincine sâhip olarak (sâhip çıkarak) yaşayabilmiş bulunan bu insanlar, topluma vermiş oldukları “kozmetik emek”lerinin karşılığı olarak, önce “Fahrî Antropoloji Doktorası” ile onurlandırılacaklar, ve sonra da kendilerine, ilişkili oldukları çevredeki en müteber kişilerin yaşam standartı sağlanacaktır. Ve böylece de, -peygamber tandanslı bu insanların üzerinden (sırtından) sürdürülen- sömürü ve zulme son verilmiş olacaktır. Zira bir defa, bunların, kendilerine has bir sembolik mantıkla formüle etmiş buldukları Dünya (veya Hayat) Görüşü, deşifre edilerek “matematikselsel mantık” prezentasyonu ile bilim literatürüne kazandırılacaktır. Ve bu bilgiler de, Panteist Zon Kulübü gibi kuruluşlarda havuzlanacak (veya barajlanacak) olan, “Antropolojik Kaos” ortamında (gençlik çağları kargaşasında), insanların nasıl liyâkata (melekelerin, refleksif ataklara baskın gelme derecesine) göre ayıklanıp sıralanabileceği problematiğinde -pratik içinde- denenerek, yeni nesiller üzerinde değerlendirilecektir. Ki bunun bir sonucu olarak da meselâ, bu kuruluşlarda “inisiatör” olarak temâyüz eden insanlara, genel seçimlerde nitelikli (çok puanlı) oy kullanılacaktır; soyut bir “demokrasi” idealizasyonu uğruna, popülist (vaad'çi) politikalarla, çoğunluğun geleneksel inançlarına ve içgüdüsel arzularına dayanarak yönetime geçip, Küresel sömürü (spekülasyon) sermayesine râm olan iktidarlar vâsıtasıyla, istismâra uğranılmayı önlemek üzere... Ve böylece, Antropolojik Kozmos'taki (toplumsal düzen'deki) fikirler, insanlığın -başlangıcından beri, zamanlar üstü olarak devam edegelen- kuruluş kargaşasındaki “içgüdü-irâde (sayma-sıralama melekeleri)” diyalektiğine (çelişkisine) tâbi davranışlarla “feed-back” etkileşimine sokulmuş, ve dolayısıyla de insanlık, oto-kritiğe ve oto-dinamiğe sâhip özerk bir varlık hâline dönüştürülmüş olarak, her türlü vesâyetten kurtulacaktır. Yâni insanlık, kendi içinden ürettiği vasîlerden (son olarak kapitalistlerden) kurtulduktan sonra, Tanrı adındaki mitolojik (hayâlî) vasîden de, -daha doğrusu onun simsarlarından da- kurtulacaktır böylece... Bir defa, gençliğin duygu ve düşüncelerini, allâmenin fikirleriyle “feed-back” etkileşimine sokmakla dahî, sömürü veya vesâyete boyunduruğunu kırmak mümkündür. Zira böylece, insânî yaşam biçimi, bilimsel gelişmeleri, bilimsel gelişmeler de, “insan” formasyonunu ve yaşam biçimini, -“feed-back” oto-kontroluyla tederîcî bir şekilde- değiştirecektir. Ve dolayısıyla de, “toplumsal artı-değer” demek olan “kapital”, -bölüşülmüş şekilde- kimlerin zimmetinde bulunursa bulunsun, giderek, açıkça beliren insânî yaşam ve ilerleme yolunda kullanılmak (tasarruf edilmek) zorunluluğuna boyun eğerek, birleşik bir “vakıflar sermayesi” hâline dönüşecektir... Kaldı ki, seçilecek olan sıhhatli ihtiyarlar arasında, “kapitalist”, ve “tapınma-itaat” kültü anlamında “dindar” sayılabilecek insanlar da, ya hiç bulunmayacak, ya da ihmal edilebilir bir -küçük- oranda mevcut olabilecektir. Zira, başkalarını aldatmak üzere kurnazlık düşünen (yâni objektiviteden veya nesnel düşünceden uzaklaşan) kapitalist insanların da, kendi dışında, irâdesine ipotek koyabilecek güçte bir irâde (Tanrı mitosu) vehmeden dindarların da, -hem melekeleri bozmak, hem de teslimiyet (sorumsuzluk) hissine kapılmak yüzünden- uzun süre kişilik bütünlüklerini ve sıhhatlerini korumaları mümkün değildir... Bu teorik çıkarımlar, “Kapitalist Aşil”in sağ topuğunun argümanları (veya koordinatları) mesâbesinde olup, Dünya'daki bütün -gerçek- bilim adamlarını angaje edebilecek açıklıktadır... Ve üstelik, evrensel boyutlarda insanlığın savunulması anlamındaki böyle bir bilimsel tezin (teorinin) gündeme getirilmesiyle, -Küreselci Kapitalist'lerin kullanmayı çok sevdikleri- halklar arasındaki kültürel ve etnik çelişkilerin, fikren ve fiilen gündemden düşeceği veya alt sıralara ineceği de, apaçık bir “görünen köy”dür...

TC.DEVLETİ'NİN KURUCUSU “ATATÜRK'ÜN, ÇELİK DİSİPLİNLİ MUZAFFER ORDUSU”NA NE OLDU ?!..

Şüphesiz ki, disiplininin bozulmasıyla bu hallere düştü... Ama disiplini de, liyâkat değerlendirmelerinin,

bedenî ve aklî melekelerin gücünü ölçen bir “inisiyasyon” seçilimi kriterlerinden gittikçe uzaklaşmasıyla, sınav ve terfilerde, -hem yurt içinden, hem de yurt dışından kaynaklanan- iltimas ve “torpil”lerin rol oynamaya başlamasıyla bozuldu... Yoksa “silsile-i merâtip”teki her kademeye, gerçekten lâıyk olanlar gelebilseydi Atatürk’ün ordusunda böyle bir çözülme, dağılma olmazdı; olamazdı... Her şey, II.Dünya Savaşı sıralarında İsmet İnönü’nün, ATATÜRK’ÜN bağımsız dış politika esaslarından ayrılmasıyla -veya savrulmasıyla- başladı. Bu yüzden Sovyetler Birliği’nin tepkisini çekince, can havliyle sığınacak bir hâmi veya vasî aradı İsmet Paşa... Ve bu yüzden de, alel acele Kore Savaşı’na külliyetli miktarda asker gönderip, Türk askerinin nasıl rahatça (!) ölebileceğini göstermek sûretiyle -o zamanlarda yeni kurulmuş bulunan- NATO’nun, ileri karakol nöbetçiliğine aday etti bizi... NATO’cular da, boğaz tokluğuna nöbetçilik yapmaya ve îcabında ölmeye böylesine hevesli bir “ordu” ile karşılaşınca, “... Kürt Mehmet nöbete!” misâli hemen göreve aldı, ve de sırtını sıvazlıyarak pohpoh’layıp durdu TSK’ni; “sen aslansın, kahramansın, çok iyi askersin filân” gibilerinden... Onun için de, bizim subaylar giderek, kendilerinde bir -fitrî- hikmet vehmetmeye başladılar; hamâsî tarih öğretisinin de dolduruşuyla... Dolayısıyla de -NATO’nun, Amerika’nın empoze ettiği bilgilerin güdümünde- ezberciliğe alışıp otokritiği kaybederek realiteden koptular, ve sorumsuzlaştılar; “subay-general” taifesi olarak... Çünkü bir defa, ezberciliğe dayalı bir eğitim sisteminde, başarı kriterleri giderek, sırf itaat ve yalakalık esâsına oturuyor, dolayısıyla iltimas, “torpil” gibi referanslar da makbûl hâle geliyordu. Ve böyle olunca da, “Atatürkçülük” veya “lâikçilik” gibi jargonlarla başlayan “asker+sivil” gruplaşmaları ve hizipleşmeleri, Dünya’daki Soğuk Savaş geriliminin uygun şartlarında, fiilî komplolar ve darbeler seviyesine kadar politize olabiliyordu. Nitekim bizimkiler bu şekilde, “otokritik”lerini o kadar kaybettiler ve “Hür Dünya” bekçiliğini o kadar benimsediler ki, Komünizm tehlikesi ortadan kalkıp da, Hür Dünya(!)’nın bekçiye ihtiyacı kalmadığında bile rollerini oynamaya devam ettiler. **Ve böylece de, ne yazık ki önce, kafasına çuval geçirildiği halde, bunu çıkaramayıp debelenen bir “soytarı”ya, sonra da, onun bunun ihbarlarıyla didiklendiği halde, buna tepki gösteremeyip liğme liğme dökülen ve dağılan bir korkuluğa dönüştüler...** Ben bu, “çelik disiplinli ve kül yutmaz Türk Ordusu” efsânesine karşı ilk defa, 27 Mayıs 1960 müdâhalesi sırasında şüphe duydum. Çünkü o zaman, **Cahit Arf** gibi bir “beyin”in -bile- değerini taktir edemediklerini ve ondan yararlanamadıklarını yakînen gördüm... Kaldı ki, devrim yaptıkları veya yapacakları iddiasında oldukları halde, yararlanılabilecek -inisiyatör ve/veya âlim- insanları değerlendiremedikleri gibi, ne istediklerini (ne yapabileceklerini) de bilmiyorlardı. Onun için de, icraat yapıp, toplumu yeni bir mecrâyâ soktuktan sonra, belirecek olan yeni temâyül ve teamüllere göre “hukuk” kılıfı hazırlayacaklarına, önce kendilerini, klâsikleşmiş şablonlara göre tertip ettikleri (veya biçtikleri) bir “hukuk” kılıfının içine sokup, ondan sonra da, çâresizce debelendiler. Dolayısıyla -daha- o zamanlarda anladım ki, bu askerler, hukuka bir “bilim”, hukukçuya da “bilim adamı” gözüyle bakıyor ve aşırı saygı duyuyorlardı; “pozitivist” kafalarının, ve de “meşrûiyet” endişelerinin sıkıştırmasıyla... Ama daha sonraları da kavradım ki, o zamanlarda “meşrûiyet” sorgulaması yapabilecek tek merci ABD’dir, ve “pozitivist” kafalar da aynı merkezden forme edilmektedir; yâni bu yanlış yöntem ve kararlarında bilimin de, halkın da bir dahli veya etkisi yoktur... Meselâ bu hususta Cahit Arf ile olan bir anım çok çarpıcı ve ibretliktir: Hiç unutmam, 27 Mayıs’tan kısa bir süre sonra bir gün, Hilton Oteli’ne gidiyordum; gündüz vakitlerinde... Tam kapıda Cahit Hoca’yla karşılaştım... Ben içeri girerken O, yanında birkaç kişiyle dışarı çıkıyordu... Ben, “Hocam hayrola, ne iş?” gibilerinden kinâyeli bir soru sorduğumda, kendisi beni, hayret ve hiciv ifâde eden şu sözcüklerle cevaplamıştı; **“ne bileyim Ali, bunlar bana Hilton’un defterlerini incelettiriyorlar”**... Bunlar dediği askerlerdi; ve de Hoca bana, askerlerin matematikten hiç anlamadıklarını, veya basit bir “hesap işi” olarak anladıklarını ihsâs ettiriyordu... Cahit Hoca aslında, Milli Birlik Komitesi’nden, üniversitelerden hiç olmazsa birkaçının bilim akademisi hâline getirilmesi -ve diğerlerinin de bunların kontrolünde kurulması- için müzâhir olmalarını istiyor, ve bunun için de kendilerinden, değiştirilmesi gereken mevzuatın önünü açmak üzere siyâsî ve kânûnî destek bekliyordu. Ki onun için de, ilk adım olarak İst. Üniv. Fen Fakültesi’nde, asgarî bir “bilim adamı yoğunluğu” sağlamak üzere, tanıdığı değerli bilim adamlarına dâvetiyeler çıkarıyor ve de çıkarmayı düşünüyordu. Çünkü O biliyordu ki, bilim adamları “koşucu” atletlere benzerler; yâni aslında hepsi kendi kendileriyle yarışır ama, birarada koştuklarında, birbirlerine motivasyon kazandırdıklarından dolayı, daha verimli ve üretken olurlar. Ve üstelik de, birbirlerine karşı mahcup olmamak için, kendilerine, olabildiğince kaliteli (elyâk) asistanlar seçer ve yetiştirirler. Ki böylece de, bir nevi “inisiyasyon” seçilimi gerçekleştirmiş olurlar. Yoksa bir bilim adamı, kendi seviyesinde (liyâkatında) bir başkası olmadan bir üniversiteye kapatıldığında, o adam giderek (yaşlandıkça) öğretmenleşir ve hatta bürokratlaşır... O zamanlarda, emperyalistlerin bilinçli olarak, gericilerin de insiyâkî olarak üzerinde anlaştıkları “eğitim stratejisi”nin esâsı buydu işte; ve hâla da budur. Çünkü emperyalistler, bilim ve teknolojiye kendilerine

rakip çıkmasını istemezler; gericiler de, bilim adamı gibi görünüp bilimsel argümanlar kullanmakla, kendilerini ve dogmatik öğretilerini daha etkili bir biçimde empoze edebileceklerini düşünürler... Yâni, onların ifâdesiyle, “Türkiye'nin çok sivri az adama değil, az sivri çok adama ihtiyâcı var”dır; ve bu uzak görüşlülüğe (!) binâen de, bugün üniversite mezunları, “sebilhâne bardağı” gibi dizilmişler, iş istemektedirler... **İşte Cahit Arf'ın askerlere anlatamadığı bilimsel yol ile, askerlerin tercihe şâyân buldukları, “emperyalist-gerici” ittifakının “çıkılmaz yol”u arasındaki fark bu kadar açıktı, ve açıktır aslında... Ama buna rağmen, askerlerin aymazlığı hâlâ devam etmekte, ve Cahit Hoca'nın “üniversiteler ortaokul seviyesine düştü” dediği sıralarda, Harbokulları'nı üniversite muadili saydırmakla övünmektedirler... Böyle bir övünç, “bostan korkuluğu” mesâbesine düşenlere yaraşır ancak...**

Cahit Arf, askerlere merâmını anlatamayıp, yurt dışında bulunan değerli bilim adamlarımızı (mesela Feza Gürsey'i) burada toparlayamayınca, kendisi de istifa ederek yurt dışına gitti... Birkaç yıl sonra ben de, 3-4 ayrı üniversitede yaşayarak gördüğüm “kariyerizm” entrikalarından bıkarak, kafamı dinlemek üzere askere gitmeye karar verdim; ve 1964'ün sonbaharında Tuzla Piyade Okulu'na teslim oldum... Uzaktan gördüğüm ve kitaplardan okuduğum kadarıyla askerleri, kurnazlığa, entrikaya tenezzül etmeyecek kadar ciddi, mantıklı ve kararlı insanlar olarak, yani bir nevi “mühendis”lermiş gibi düşünürdüm. Çünkü bizim sülâlede ve yakın çevremde hiç asker yoktu; ama çok mühendis vardı... Onun içindir ki, askere giderken, hiç kimseyle espri kurmaya çalışmayacağım, hep protokoller davranacağım, dolayısıyla de objektif düşünce ve değerlendirmelere fırsat bulacağım ümidini taşıyordum. Ancak ne var ki, karşıma ilk çıkan komutanın (eğitim bölük komutanı binbaşının) boy hedefi oldum birdenbire... Adamdan -Üniversite veya TÜBİTAK'la ilgili- izin istesem, “bu hafta olmaz, gelecek hafta veririm” gibilerinden kendi kendine randevu tarihi belirliyor, sonra da durup durup “derdin ne Ali, bana söyle... bir komutan, insanın ağabeyidir, babasıdır” filân gibilerinden saçma, sapan öğütler veriyordu. Ben meseleyi çözemeyince adam (binbaşı), bana karşı husûmet gütmeye başladı, ve de en sonunda -ictimâyâ geç gelmek, bazı izinleri mücbir sebeplerle uzatmak vs. gibi bahânelerle- mükerreren disiplin cezası giydirerek 25 günlük oda hapsine attı beni... Sonra da başladı, sabah ictimâlarında -bölüğe- aleyhimde nutuk atmaya: Bu arkadaşınız “suçlu tip”tir, ben bunları çok iyi tanırım, bunlar ordu bozar, siz ona uymayın, ben onu mutlaka çavuş çıkaracağım filân gibi lâflarla, beni -âdeta- kendisine rakip ilân etti; ki ben de buna karşılık, “ben niye ordu bozayım, zâten bozulmuşu var; olsa olsa ben düzeltirim” diye, hicivle karışık kendimi savunuyordum... Binbaşının bütün menfi propagandasına rağmen, hem bizim bölükte ve taburda, hem de bizimle hiç alâkası olmayan, çevre korumayla ilgili destek birliklerinde, bana karşı büyük bir sempati oluştu; ve dolayısıyla de ben, -aldığım maddi manevi destekle- disiplin odasında kırallar gibi yaşamaya başladım... Hatta bu arada, kendi yardımcıları olan kıdemli üsteğmen bile beni teselli edip, onun hakkında “tüyo” verdi: Takma kafana Ali, onun Ordu'daki lâkâbı “et kafa”dır zâten; filân şeklinde... Ancak ne var ki, binbaşının sabotajları, ders notlarının elime geçmesini, ve de imtihan saatlerinde benim odadan götürülmemi engeller boyutlara tırmanınca, ben de bir yolunu bulup “silsile-i merâtîp”i bir hamlede atlayarak, doğrudan Okul Komutanı General'e çıktım; ve derdimi anlattım... Ama tabii ki, bu işi kotarmak kolay olmadı. Destek kıtalarından, nizâmiye nöbetçileri ile beni bekleyen nöbetçileri kolaborasyona sokarak, taa Ankara'lara kadar iletişim kurmak, ve de bir -Em. Dz. Alb.- komşumuzun (Hüseyin Bey'in) mektep arkadaşı olan Ask.Yargıtay Baş Savcısı Amiral Fahri Çoker'e ulaşım, onun kefâletini sağlamak sûretiyle gerçekleştirdim bu operasyonu... Bunu müteakiben, Yedeksubay Okulu Komutanı Tuğgeneral Nedim Dikmen, bir gün âniden disiplin odasını teftişe gelip de, bizi “yiyip içip şişmanlamış” görünce, tabur komutanımız yarbayı bir güzel fırçaladıktan sonra, hepimizin kalan cezalarımızı “pentatlon” ve “süngülü piyâde hücumu” parkurlarında -aktif olarak- çekmemize hükmetti... Ben disiplin odasında 19 gün yattıktan sonra çıktım, ve bütün dersleri de geçerek yedeksubay olmaya hak kazandım. Ama 71. Dönem Yedeksubay Albümü'nde, benim için mükerreren yazılmış olan “suçlu tip” veya “suçlular kralı” gibi ifâdeler, hâlâ -aleyhimde delillermişcesine- durmakta... Albümü hazırlayan arkadaşlar, bu ibârelerin yazılmasına bir itirâzım olup olmadığını bana sordular tabii ki... Ben de onlara, ne duyduysanız, ne gördüyseniz yazabilirsiniz dedim... Demek ki bir gün gelecek, yıkılan koca bir duvarın, -yıkılma veya göçme sebeplerinden- çürük bir tuğlası olarak, bu binbaşı da, “ibretlik bir misal” anlamında kayda geçirilecektir. İşte o gün de, bu günmüş... Askerliği bitirdikten bir süre sonra bir gün, sözkonusu binbaşının yanında bölük yazıcısı olarak çalışmış bulunan -uyanık(!)- avukat ahabtan öğrendim ki, meğer mâruf binbaşı, bir “seks budalası” ve/veya “geyik muhabbeti”

tutkunuymuş... Onun için, bu Güneydoğu'lu kurnaz avukat da, “yazıcılık” statüsünü korumak için, bölük odasında daima “geyik muhabbeti” kaynatıyormuş. Ki zâten kendisi de, o sıralarda gazetelerde çarşaf çarşaf haber yapılan bir “iğfâl” olayında fail (sanık) durumunda bulunan ünlü bir müzik adamının (Şerif Yüzbaşıoğlu'nun) da avukatlığını yapıyordu... Bizim bölük odasında, -rahmetli- Şerif Yüzbaşıoğlu'nun iğfâl dâvâsı üzerine “geyik muhabbeti” kaynatılırken, tam o sıralarda bana, uzun süredir görüşmediğim bir kızdan mektup geliyor. Ve bölük erkânı, rutin kontrol okumaları sırasında, bir de bakıyorlar ki, kız bana, “hayâti bir konuda acele olarak görüşmeliyiz; lütfen hemen buluşalım” gibilerinden dramatik satırlar yazmış... O anda bizim bölük erkânı çakıyor ki (!), ikinci bir iğfâl dâvâsının somut delili (!) ellerinde... Meğerse binbaşı onun için bana, “bu hafta olmaz, gelecek hafta izin veririm; patlamadın ya!..”, veya “anlat bana derdini Ali!..” filân gibi zırvalar yumurtlayıp duruyormuş. Ve benden de sır (!) alamayınca, “içinden pazarlıklı, ketum bir kriminal” olduğum kanaatine varıyormuş herhalde, zavallım seksopat'ım; bir genç kızım, melânkolik bir ruh hâline girip de, evlenmeyi kafaya taktığında, ne kadar cüretkâr -ve dramatik- senaryolar yazıp oynayabileceğini hiç düşünmeden; veya düşünmeden... Yahut da benim, kendisini, sırrımı paylaşmaya lâayık biri olarak görmediğim hissine kapılarak küplere biniyormuş bir ihtimal... Bu işin katmerli patolojik yanı ise, bölüğün yazıcısı statüsünde (!) bulunan, ve benim de bir yakınımın tanıdığı olan avukattan kaynaklanıyor... Çünkü, şâyet o vatandaş bana bu durumu zamanında iletseydi, tabii ki ben de binbaşının huyuna giderek, ona bir sürü “geyik” hikâyesi anlatacak veya uyduracaktım. Ama işte o çocuk da bunu bildiğinden, bölük odasındaki “geyik muhabbetinin kamberi” statüsünü kaybetmesin diye, bana meselenin esâsını aktarmıyor. Ve belki de (Allah bilir), yangına körükle giderek, benim ne sinsi (veya psikopat) bir zampara olduğumdan dem vuruyor... Çünkü bu, “dağdan indim şehire...” tipleri arasında seks'in, hem büyük bir kıskançlık, hem de övünç ve iltifat konusu (vesilesi) olarak algılandığını ve kullanıldığını çok iyi biliyorum... Demek ki, her ne sebep ve amaçla olursa olsun, cinsel konuları kafasında birinci sıraya yazmış insanlar kadar tehlikeli ve zararlı mahlûkat yok bu Dünya'da... Onlar, birbirlerini tanımasalar bile, uygun bir ortamda, -meleke ve mantık (veya “moral” de denir) bozulması şeklinde- öyle bir “zincirleme reaksiyon” a girebiliyorlar ki, “sûret-i hak”tan görünerek, en rasyonel düşünceli insanları bile mahvedebiliyorlar... **Bir genç kızın “melânkoli”si, seks budalası ve/veya “geyik muhabbeti” tutkunu bir binbaşının sapkınlığı, ve seksopat istismarcısı bir avukatın kurnazlığı bir araya gelip de, Şerif Yüzbaşıoğlu gibi bir ünlünün, gazetelerde çarşaf çarşaf reklâm edilen icraatının (!) katalizörlüğünde zincirleme bir reaksiyon yaratınca, az daha -ne olduğumu bile anlamadan- “yedeksubay”lık hakkımı kaybedip “çavuş” çıkacaktım; pisipisine... Allaktan ki, nöbetçi eratla iyi ilişkiler kurup, Fahri Paşa gibi birine ulaşarak, ondan kefâlet desteği alabilmişim...** Onun için âmir, ve hele ki komutan konumundaki bir insanın, maiyyetindeki insanlarla olan ilişkilerinde seks konusunu -her ne sebep ve vesile ile olursa olsun- aklından dahî geçirmemesi gerekmektedir; ilişkilerdeki meleki rezonansı bozacak ve mantıki iletişimi felç edecek bir “zincirleme vehimler reaksiyonu”na yol açmamak için... Ama tabii ki melekeleri yeteri kadar güçlü veya sağlıklı ise... Yâni bir “inisiyasyon” seçilimiyle tâyin edildiyse o mevkîye...

Kara Kuvvetleri'nin “bölük” odalarında “geyik muhabbeti” yapıldığını acı bir şekilde öğrendikten sonra, öğretmen olarak istenmem üzerine, Deniz Kuvvetleri'ne geçtim. Ki dolayısıyla, öğretmenlikten önceki altı aylık kıta hizmetimi de, Dz. Kuvvetleri'nde yaptım. Ve bu vesileyle, oradaki kumanda odalarında da, sabah akşam “politika muhabbeti” yapıldığına şahit oldum... Ben politikadan da anlamıyor ve hoşlanmıyordum. Politik muhabbetler de benim için, sâdece bir “dedikodu” veya “gıybet”ten ibâretti; çünkü yakın çevremde hiç, politikacı olmamıştı; görmemiştim... Neyse ki Dz. Harp Okulu'na geçince, orada bana, politika kaldırmayacak kadar bilimsel bir görev verdiler... Önceleri, bazı işgüzarlık veya yardımseverlik gösterilerine kanarak, bir takım tanıdıklarımın tavassutuna binaen Dz. Harp Okulu'na istendiğimi sanıyordum. Ama Heybeliada'daki Okul'a ilk gidişimde bana, “Matriks Teorisi diye bir ders anlatabilirmisin” diye sorulunca anladım ki, tavassut veya tavsiye istihbârat teşkilâtlarınca yapılmış... Çünkü o sıralarda, yalnız askeri okullarda değil, sivil yüksek okullarda da, bu dersi verebilecek pek adam yoktu; ve de bu durumu, benim ahbaplarım bilmezdi... 1965-66 ders yılında, Dz. Harp Okulu'nda, -sâdece-rütbeli talebeler için seçmeli ders olarak ilk defa müfredâta alınan, Matriks Teorisi adındaki dersi ben, notları -tamamen telif- bir kitap teşkil edecek şekilde hazırladım ve anlattım. Onun için şâyet bugün Harp Okulları'nda, Matriks'ler üzerine yazılmış, ve tercüme olmayan bir kitap varsa o, esas îtibâriyle benim çalışmamın ürünüdür... Ben bu dersten başka bir de, ikinci sınıf talebelerine fizik tatbikâtı (laboratuvarı)

dersini veriyordum; ki bu dersin esas hocası da, Üniversite'den arkadaşım olan bir -öğretmen-üsteğmeni... İşte bu “laboratuar” dersinin sınıfı (talebeleri), benim için tam bir “sosyal-antropoloji” laboratuvarı oldu. Çünkü o sınıf, ders(ler)e karşı hiç ilgi duymuyordu; hatta çok ilginç sayılması gereken, ve kendi mesleklerini de birinci dereceden ilgilendiren “fizik laboratuvarı” dersine dahî... Kendi aralarında, kapalı devre bir disiplin ve jargon oluşturmuşlar, kendi konularını kendileri seçiyor, ve kendileri söyleyip kendileri dinliyorlardı. Yâni tam anlamıyla bir “gençlik kulübü” formasyonu sergiliyorlardı. İlgilerini derse, daha doğrusu yaptığım ilginç fizik deneylerine çekmek, ve dolayısıyla de sınıf disiplininin inisiyatifini elime geçirebilmek için ne yaparsam yapayım, onlar kendileri çalıp, kendileri -kendi havalarını- oynuyorlardı. Bu durumu, esas hocaları olan üsteğmen arkadaşına ilettiğimde ise, “olur böyle şeyler Ali, idâre edeceksin” gibilerinden cevaplar alıyordum. Yâni aslında, o da ipin ucunu kaçırmış, idâreyi ve disiplin sorumluluğunu, sınıfta oluşmuş bulunan -bir nevi- “özyönetim”e devretmişti. Ama hoca ve komutan olarak zevâhiri -yani kendi statüsünü- korumaya ve/veya kurtarmaya çalışıyordu sâdece... Bir gün hiç unutmam, -hava basıncıyla ilgili- Toriçelli deneyini gösteriyordum, ve dolayısıyla de, kaçırmamam gereken önemli miktarda civa kullanıyordum; ki sınıfın ileri gelenlerinden, beni asiste etmelerini istedim. Ama ne var ki, böyle bir -kritik- durumda bile lâkaydî ile karşılaşınca patladım, ve de bazılarıyla fiilî (fizikî) çatışmanın eşğine kadar geldim. İşte o an kesinlikle anladım ki, sınıfın elebaşları konumunda olan bu çocuklar, lider (inisiyatör) karakterli insanlar; dolayısıyla, bir öğretmenin bile, bilgi öğretmek yoluyla da olsa, dikkatleri üzerine çekerek lider konumuna gelmesine, insiyâkî olarak tahammül edemiyorlar. O halde, bunların ayrı bir eğitim sürecinden geçirilmesi gerek... Bu düşüncelerle çocukları sorgulamaya, ve geleneksel disipline niye baş kaldırdıklarını öğrenmeye çalışarak dedim ki: Ya sınıfta çakarsanız, yazık olmaz mı size?... Bu soruma karşılık, sınıfın ileri gelenleri, “biz çakmayız teğmenim” diye iddialı ve kısa bir yanıt verdikten sonra devam ettiler... “Aramızda bir sürü paşa çocuğu var, onların sınıfta kalması mümkün değil; biz de onları -yardımlaşma (!) anlamında- âyarlamış olduğumuzdan, bizim de çaktırılabilmemiz olanaksız...” Gerçekten de, o sınıfta 3-4 tane orgeneral ve oramiral çocuğu, bir o kadar da diğer rütbelerden paşa çocuğu bulunuyordu; ki bunlar, lider (inisiyatör) karakterli çocukların yönetimindeki sınıfın çoğunluğu tarafından rehin alınmış gibiydiler. Yâni paşa çocuklarının torpilli oldukları kanısı, sınıfta ne moral, ne de disiplin bırakmıştı; ki bu genel kanaatin de, herhalde bir sebebi olmalıydı... Bu sınıf, benim hiç dahlim olmayan bir değerlendirme sonucunda, o sene başarıyla (!) bir üst sınıfa terfi ettirildi. Ama ben askerliğimi bitirdikten sonra gazetelerden tâkip ettim ki, binbaşı rütbesindeki bir hocalarının verdiği, -“denizcilik”le ilgili- meslek dersi esnâsında, sınıfta yangın çıkarıp isyâna tevessül etmekten, büyük bir kısmı tard edildi... Bu olay belki de, birilerinin tertip ettiği bir komplo veya provokasyondur... Ancak, askerlikten atılan o çocuklardan bazılarının, 1968-71 olaylarında gençlik lideri olarak temâyüz ettiklerini gördüm ve izledim; ama rutin yolda devam eden paşa çocuklarının ise, -akıcı İngilizce konuşup, politik senaryolar kurgulayan- birer “monşer amiral” olmaktan öte bir başarı (veya yararlılık) gösterdiklerine şahit olmadım... Yâni son tahlilde, birincilerin Devlet mârifetiyle hapishânelerde süründürüldükleri, ikincilerin ise, birer pimpon amiral eskisi olarak bir köşeye kıvrıldıkları (veya kıvrılacakları), yâni korkunç bir “menfi seleksiyon” mekanizmasının faaliyette olduğu acı bir gerçektir... Diğer taraftan, benim -kitabını yazarak- verdiğim Matriks Teori adlı dersin sınavlarında ise, teğmenlerden hiç biri başarılı olamadı. Ne var ki, Okul Komutanı, Büyükada Anadolu Kulübü müdâvimlerinden, -fukarâdan olma- “monşer (mason) amiral”ın emriyle, mevcut sınav kâğıtlarının üzerinde yapılan ikinci bir değerlendirmeyle (“not şişirme” değerlendirmesiyle) dört kişi başarılı sayıldı. Yâni sırf Amiral başarılı görülsün diye, “ham ervâh”a, hak etmedikleri krediler verildi. Ki bu, “astlarını başarılı sayarak, kendini başarılı göstermek” anlamıyla, en âdi “menfi seleksiyon” sistemini ifâde ediyordu... İşin en “traji-komik” yanı da, askerliğimin nihâyete ermekte olduğu son günlerde yaşandı. Şöyle ki, bütün bir sene boyunca yanıma uğramayıp da bilirlermiş gibi davranan, ve hatta bu yüzden, boş oturuyorum diye bana, Assubay Hazırlık Okulu'nda ek görev çıkartan yüksek rütbeli matematik hocalarının, verdiğim dersin notlarını, kitap olarak bastırılmak üzere tertip ve teslim ettiğimde, bunun matbaa tashihlerini bile yapamayacak kadar cahil olduklarını anlamam, benim için çok kötü bir sürpriz oldu. Ama onların da, büyük bir pişkinlikle zorbalığa başvurarak, kitap basılıncaya kadar tezkere alamayacağımı bildirmeleri, ve de bunu amiral (komutan) emri hâline getirmeleri ise, tepemi attıran büyük bir şok oldu benim için... Ondandır da askerlikten, -herkes gibi “teskere” olarak değil- **“askerliğinin son günü birliğinden firâr etmek”** suçundan dâvâlı olarak ayrıldım. Hemen Üniversite'ye intisâb ettiğimden dolayı yakalayamadılar; ve iki yıl sonra da, üç ay hapse mahkûm ederek para cezası ödettiler... Emirle bilim, iltimasla terfî yaptırılabileceği zannına kapılan her müessesese, tabii ki dağılmaya mahkûmdur... Ama bugün, bu gerçek bile görülmek ve/veya kabul edilmek istenmiyor. Ve benim

askerlikteki hâlim, -isimlerden, şahıslardan sarfinazar- sivil hayatta da aynen devam ediyor aslında... Ben tecrit hâlinde bilim yapmaya mecbur bırakılıyorum, bazı anlı şanlı (yüksek rütbeli) âlimler (!) benim söylediklerimi biliyormuş, anlıyormuş gibi yapıp -kapalı kapılar ardında, gıyâbımda- ahkâm kesiyorlar, ve birileri de habire sınıf geçip (terfi edip) duruyor; ve böylece, bu “menfi seleksiyon” çürümesinin bir raddesinde, dışarılardan birilerinin püf deyip yıkacağı güne kadar da, memleketin zevâhiri korunmuş oluyor... Halbuki, Dz. Harp Okulu'ndaki yüksek rütbeli matematik hocaları, “bilirmiş görünme” ve “beyin tembelliği” hastalıklarına dûçâr olmasalardı, ben onlara “matriks”leri kısa zamanda ve gâyet güzel öğrettirdim. Dolayısıyla benden sonra da, o ders aksamadan müfredâtta kalabilirdi. Ancak ne var ki, onlar kendilerine bakmayıp, benim fazla boş kalmama kafayı taktılar; yaptığım işin gerektirdiği “konsantrasyon”un ağırlığını hesâba katmayarak... Onun için bana, ek görev olarak bir de, Beylerbeyi Dz. Astsubay Hazırlık Okulu'nda fizik öğretmenliği işi çıkardılar; haftada iki gün...

Bu okulun komutanı, o sene (1965) yeni atanmış bir kıdemli albaydı; ama Denizaltı Komodorluğu'ndan gelen, ve kendini “karaya vurmuş balık” gibi -rahatsız- hisseden, üstelik de “okul” işlerinden hiç anlamayan bir muhârip albay... Onun için de, etrafını çevrelemiş -tecrübeli- öğretmen subaylar ve karargâh personeli tarafından kolayca yönlendirilebilen ve/veya idâre edilebilen bir insan görüntüsü veriyordu; ki sert çehresi ile birlikte düşünülduğünde bu görüntü, esir düşmüş bir aslanı andırıyordu. Ve üstelik kendisi, alt kademelerle birebir görüşmekten, ve onlarla espri kurmaktan (senli-benli olmaktan) da hiç hoşlanmıyordu... Dolaşan söylentilerden, kişiliği hakkında, Bahriye'deki lâkâbımın **Deli Ziya** olduğu, îcâbında emrindeki subayları bile dövdüğü, ama aynı zamanda, “27 Mayıs askerî müdâhalesi” sırasında, çok gizli bir görevle, -misilleme yapmak üzere- denizaltı komutanı olarak, Sivastopol deniz üssünün önüne kadar gidip periskop çıkararak, Sovyet harp gemileriyle müsâdemeyi bile göze alan bir kahraman olduğu bilgilerini ediniyordum... Bu gibi söylentiler, bizim gibi alt rütbelileri, Komutan'a karşı, daha bir çekingen yapıyor, buna mukâbil etrâfındaki erkânı da, daha imtiyazlı hâle getirmekle, Komutan'ı âdeta bir kısılcım veya bir kapanın içine sokuyordu... Halbuki o sıralarda, o okul'da da, iltimas ve “torpil”, almış başını gidiyordu; ama ben emindim ki, Komutan'ın bunlardan hiç haberi yoktur... Ancak ne var ki, elimden bir şey gelmiyordu. Çünkü, bütün cesaretimi toplayıp da, birebir görüşmeyi göze aldığım zamanlarda dahi, “mârûzât” için Komutan'a ulaşamıyor, her seferinde, odasının kapısı önünde -erkândan birileri tarafından- göğüsleniyordum. Ama aynı zamanda, gittikçe artan “iltimas ricâları”nın baskısı altına da giriyordum. Öyle ki, koskoca albaylar bile, eşleriyle birlikte evime kadar geliyorlardı... Ders yılı sonuna doğru, iltimas için yapılan ısrarlardan öylesine bunalmıştım ki, geceleri uykum kaçırıyordu; bu işe nasıl çâre bulurum, -kriterisiz kalmamak anlamında- ipin ucunu, veya kantarın topunu nasıl kaçırmam diye... Nihâyet aklıma bir gece, parlak bir fikir geldi; ve ondan sonra da, gâyet rahat olarak bütün mutavassıtlara “mavi boncuk” dağıtmaya başladım; “bakarız îcâbına” anlamındaki söz ve mimiklerimle... Yıl sonunda ikinci (son) sınıfların fizik imtihanını yaptıktan, ve sınav kâğıtlarını da büyük bir dikkatle okuyup değerlendirdikten sonra, Komutanlık'tan verilmiş olan not cetvellerini, herkese tam not (10) vererek doldurdum; hem de Mahvel denilen “birlik gazinosu”nda, herkesin (hizmet personelinin ve gelip gidenlerin) gözü önünde, nümâyîşkâr bir şekilde... Ondandan sonra da, cetvelleri “posta eri”ne verip Komutan'a gönderdim. Ve ondan sonra da Mahvel'in barına geçip, yüksek bir taburenin üzerine tüneyerek (!) demlenmeye başladım; Komutan'dan gelebilecek en sert tepki ve müeyyidelere karşı bile duyarsız kalabileyim diye... Komutan'ın, beni makâmına çağıracağını bekliyordum; ama vakit mesâi saatini dahi geçmesine rağmen, gelen giden olmadı... Artık ümidimi kesmiş, ve Komutan'ın benimle hesaplaşmak işini ertesi güne bıraktığı düşüncesine kapılarak, tam kafayı bulmuştum ki, birdenbire karşımda, erkânı ile birlikte merdivenlerin son basamaklarını çıkmakta olan Komutan'ı buldum... Deli Ziya lâkaplı Okul Komutanı, ağır ağır bana doğru yaklaştı, ve tam önümden geçerken, gâyet alçak bir ses tonuyla “Ali yanıma gel de, seninle biraz konuşalım” dedi... Ben masalarına gittiğimde yanına oturttu ve, “bu yaptığının suç olduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordu; ki ben de O'nu, “evet efendim biliyorum” şeklinde cevapladım... Bekliyordum ki, bu suçun nedenlerini soracak, ve ben de, bir kısmı yanında oturmakta olan bütün müsebbipleri sayacağım; ve ondan sonra da ortalık karışacak... Ancak Komutan, bana çok uzun gelen 5-10 sâniyelik bir duraksamadan sonra, ağır ağır ve tane tane şunları söyledi: “Bak Ali, ben şimdi bu not cetvellerini -bir şekilde- zâyî olmuş gösterip, Heybeliada Eğitim Komutanlığı'ndan yenilerini isteyeceğim; ama bundan sonra da sen, her kim olursa olsun sana en ufak bir telkinde bulunanı, doğrudan bana bildireceksin.”... Birdenbire ortalık buz gibi oldu ama, hemen akabinde de -ben dâhil- herkes rahatladı; çünkü hiç kimse

birbirini itham etme durumuna düşmedi... Deli Ziya lâkaplı **Kd. Dz. Alb. ZİYA ERDENİZ**, tam bir **“inisiyatör komutan”** örneği göstererek, hem kimseyi birbirine düşürmeden ve incitmeden krizi aşmış, hem de erkânını -dolaylı da olsa- düpedüz azarlamıştı... Bu olaydan sonra Ziya Erdeniz, o okulu mum gibi (dümdüz-disiplinli) yaptı. Hatta bu arada bana bir de, hakkında kadınlar tarafından, mükerreren “cinsel sapkın” olduğu yolunda ihbarlar yapılan bir yüzbaşığı konuşturmam ve itiraf ettirmem görevini havâle etti; personel subayı vâsıtasıyla... Ki ben de, görevimi hakkıyla ifâ ederek , yüzbaşının kendi isteğiyle askerlikten ayrılmasını sağladım; veya kolaylaştırdım. Ve bu sûretle de, O'nun gibi, sorumluluk hissi yüksek bir “inisiyatör komutan”ı, üstlerine kendi personelini şikâyet eder mâhiyette rapor veya sicil yazmak sıkıntısından kurtarmış oldum... Kd. Dz. Alb. Ziya Erdeniz, benimle hiçbir zaman teke tek konuşmak ve espri kurmak gereğini duymadı. Ve onun için de kafamda, adam olanların, hem kendi aralarında, hem de adam olmaya çalışanlarla nasıl -sırf akli ve mantikî bir şekilde- kolaborasi yaptıkları (veya yapmaları gerektiği) husûsunda, örnek alınacak bir kişilik olarak kaldı. Öyle ki, **Komutan'ın asık yüzü, daha doğrusu, -şerefsiz mütecâvizlere karşı- dürüstlüğünü, mâsûmiyetini ve hatta mazlumluğunu gizleyen sert çehresi, ne zaman gözümün önüne gelse, bugün bile hâlâ gözlerim yaşarır... Nûr içinde yatsın!...**

İşte, Cumhuriyet'i kuran Atatürk'ün Ordusu, böyle dirâyetli komutanlarla mücehhezdi. Ama ne var ki, NATO'ya girildikten sonra, akıcı ve aksansız (veya Amerikan aksanlı) İngilizce konuşmayı, ve Batı'ya hayrân olmayı veya görünmeyi mârifet (veya kalite) sayan ezberci ve taklitçi subaylar lehine bir seçim sistemi oluşturuldu. Ve bu şekildeki, bir “menfi seleksiyon” sistemiyle de, melekeleri sağlam, ferâset ve basiret sahibi “inisiyatör komutan” tipleri likide edildi. Ve böylece de, mütasyonel bir evrilmeye ortalığı, konformist, kariyerist (mevki düşkünü) “monşer” tipi general ve amiraller kapladı; ki bunlara “operet generali” de deniyor... Bugünlerde içine sürüklenmekte olduğumuz İslâmîleşme sürecinde, bunların, yerlerini “molla” tipi general ve amirallere bırakacağı da çok açık...Ve ondan sonra da, TC Devleti için söylenebilecek son sözler, “... veleddâlyin âmin!” olacak tabii ki... Ama daha sonra, yeniden kurtarılacak Vatan üzerinde, yeni -ve gerçekten evrensel- bir “Nizâm-ı Âlem (Küresel Düzen)” çekirdeğinin filizleneceği de, en azından teorik olarak apaçık görünmekte... Çünkü antropolojinin tam bir bilim hâline getirilmesiyle birlikte, -kadîm bir felsefî ideal olan- “bilimlerin tevhidî”nin de mümkün olduğunu, burada biz göstermeye başladık, cümle âleme... Zâten, kapitalist menfaat grupları ile, etnik ve dinsel dayanışma grupları gibi ayrış(tır)macıların sesleri bangır bangır çıkarken, Türk fikriyatının sesinin -emperyalist kontrolörlerce- kısılmasının sebebi de budur işte... Bilim adamı geçinenlerin, kendilerini Türk olarak tanıtmaktan çekinmeleri de aslında, bilgi ve bilinçlerinden emin olmadıkları içindir... Çünkü bilgi ve bilincine güvenen, ve dolayısıyla de çevresinden -kariyerine ve/veya kişiliğine- saygı beklemek (dilenmek) durumunda olmayan bir insan, etraf ne derse desin, kendi kimliğini öne sürmekten, ve hatta kimliğiyle övünmekten çekinmez. Onun için, bugünkü korkunç manipülâsyonlara -konjoktür icâbı diyip- uyum göstererek, veya “hamâset edebiyâtı” ile karşı çıkıyormuş gibi yaparak, geçinip giden, Atatürk istismarcısı Türk aydınlarına ve bilimcilerine, hem “konformist olmayan Atatürk tâkipçiliği”ne örnek göstermek, hem de “nisbet” ve “tahrik” yapmak üzere, Atatürk'ün önemli bir vecîzesini -yeni bilgiler ışığında- tashih edelim artık... **Hayatta En Hakîki Mürşit -Antropolojik Kaos'a İndekslenmiş- Bilimdir!...**

-
Ali Ergin Güran:24/08/10

